

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 30 października 2017 r. w sprawie sygn. akt I Ns 2050/15 z wniosku J. P. z udziałem M. P. o podział majątku wspólnego, Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi:

I. ustalił, że w skład majątku wspólnego byłych małżonków J. P. i M. P. na dzień ustania wspólności majątkowej małżeńskiej wchodziły:

1. spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego nr (...), położonego w Ł. przy ul. (...), składającego się z dwóch pokoi, kuchni, łazienki z WC i przedpokoju, o łącznej powierzchni użytkowej 42,42m², dla którego Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi, XVI Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą (...), o wartości 130.000 zł,
2. pralka automatyczna o wartości 475 zł,
3. zmywarka A. o wartości 550 zł,
4. meble kuchenne o wartości 2.100 zł,
5. lodówka o wartości 600 zł,
6. meble stanowiące wyposażenie dużego pokoju w lokalu określonym w punkcie 1. sentencji, obejmujące łącznie szafę, szafkę wiszącą, szafkę TV, szafkę z oświetloną półką, o wartości łącznej 750 zł,
7. kanapa rogowa o wartości 750 zł,
8. dywan w dużym pokoju, o wartości 275 zł,
9. ława o wartości 175 zł,
10. meble stanowiące wyposażenie małego pokoju w lokalu określonym w punkcie 1. sentencji, obejmujące komplet robiony na wymiar, o wartości łącznej 1.300 zł,
11. dywan w małym pokoju, o wartości 225 zł,
12. kanapa o wartości 650 zł,
13. meble i sprzęty stanowiące przedmiot wyposażenia przedpokoju w lokalu określonym w punkcie 1. sentencji, obejmujące: szafę z lustrem, szafkę na buty oraz wieszak, o wartości łącznej 1.050 zł,
14. telewizor Samsung 42 cale, o wartości 1.175 zł,
15. nawigacja samochodowa o wartości 200 zł,
16. laptop o wartości 1.200 zł,
17. samochód osobowy marki R. (...),9D nr rej (...), nr VIN (...), o wartości 3.700 zł
  - o łącznej wartości 145.175 zł;

II. dokonał podziału majątku wspólnego byłych małżonków J. P. i M. P. oraz zniesienia współwłasności składników majątku wspólnego w ten sposób, że wszystkie składniki majątku dorobkowego, określone w punkcie I. postanowienia, o łącznej wartości 145.175 zł przyznał na wyłączną własność J. P.;

III. ustalił, że:

a. J. P. dokonał nakład z majątku odrębnego na majątek wspólny w postaci pokrycia części ceny nabycia składnika majątkowego opisanego w punkcie I. 1, tj. kwoty 40.000 zł, pochodzącego z zamiany stanowiącego składnik majątku odrębnego J. P. prawa własności odrębnego lokalu mieszkalnego nr (...), położonego w Ł. przy ul. (...), w wysokości 72,72% ceny nabycia, odpowiadający obecnie kwocie 94.536 zł,

b. M. P. dokonała nakładu z majątku odrębnego na majątek wspólny w postaci pokrycia części ceny nabycia składnika majątkowego opisanego w punkcie I. 1, tj. kwoty 15.000 zł, pochodzącego z darowizn uzyskanych od swoich rodziców, w wysokości 27,28% ceny nabycia, odpowiadający obecnie kwocie 35.464 zł;

IV. zasądził od J. P. na rzecz M. P. kwotę 13.515,50 zł tytułem spłaty wynikającej z podziału majątku dorobkowego, płatną w terminie trzech miesięcy od uprawomocnienia się orzeczenia wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w razie uchybienia terminowi płatności;

V. oddalił żądania stron w pozostałym zakresie;

VI. nakazał ściągnąć od J. P. i M. P. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi po 217,64 zł tytułem nieuiszczonych opłat sądowych;

VII. ustalił, że wnioskodawca i uczestniczka ponoszą koszty związane ze swoim udziałem w sprawie.

Apelację od powyższego postanowienia wniosła uczestniczka postępowania M. P., zaskarżając wydane rozstrzygnięcie w części tj. w zakresie punktów II, III, IV, V i VI, zarzucając mu:

1. naruszenie przepisów postępowania, które miało istotne znaczenie dla prawidłowego rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, w szczególności:

a. art. 233 § 1 k. p. c. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę dowodów, sprzeczną z zasadami logicznego rozumowania i doświadczeniem życiowym, polegającą na braku wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego, dokonanego z pominięciem faktów, które miały istotne znaczenie w przedmiotowej sprawie w szczególności na:

- całkowitym zaniechaniu analizy całokształtu okoliczności niniejszej sprawy, które jednoznacznie przedstawiają ilość i wartość nakładów czynionych przez uczestniczkę z majątku osobistego na majątek wspólny, poprzez przeznaczanie licznych darowizn otrzymywanych przez uczestniczkę postępowania od swoich rodziców, w tym na remonty czynione w miejscu zamieszkania stron w trakcie pożycia małżeńskiego przy ul. (...) w Ł. oraz na spłatę zobowiązań kredytowych stron,
- odmowie uznania za wiarygodne okoliczności podnoszonych przez uczestniczkę odnośnie otrzymywania wyłącznie przez nią środków finansowych od swoich rodziców w drodze darowizn, które to środki uczestniczka postępowania przeznaczała na remonty w lokalu mieszkalnym stron, spłatę kredytu hipotecznego oraz spłatę karty kredytowej, mając na względzie dobro rodziny, która strony wspólnie założyły,
- niezasadnym uznaniu przez Sąd I instancji, iż z zeznań świadka J. S. oraz uczestniczki wynika, iż czynione przez rodziców uczestniczki darowizny przekazywane były na poczet obojga małżonków, w sytuacji gdy prawidłowa analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego winna doprowadzić Sąd do uznania, iż były to darowizny czynione wyłącznie na rzecz uczestniczki postępowania, co niezaprzeczalnie potwierdzają zeznania świadka J. S. złożone na rozprawie w dniu 5 września 2016 r., „łącznie ok. 10.000,00 zł. Nie wiem jak to ująć, dawaliśmy córce, żeby ratę płaciła”, „dałam córce i już”,
- całkowitym pominięciu przez Sąd I instancji zeznań uczestniczki postępowania złożonych na rozprawie w dniu 16 października 2017 r., z których wynika, iż rzeczony darowizny były przekazywane wyłącznie na rzecz uczestniczki

- „Te środki były dla mnie”, wobec powyższego winny one zostać zaliczone przez Sąd, jako nakłady poczynione przez uczestniczkę postępowania z majątku osobistego na majątek wspólny stron,

- niesłusznym i nieznajdującym uzasadnienia uznaniu przez Sąd I instancji, iż o zaliczeniu rzeczonych darowizn na rzecz obojga małżonków przesądza fakt, iż uczestniczka postępowania zeznała, że w momencie ich otrzymywania nie myślała o ich rozliczaniu, co mając na względzie przyjęte zwyczaje oraz zasady współżycia społecznego uznać należy za normalne zachowanie współmałżonka, który nie ma w obowiązku zakładania rozpadu swojego związku małżeńskiego, co jednakże nie wyklucza możliwości rozliczenia nakładów w niniejszym postępowaniu,
- niezestawienia przez Sąd I instancji powyższych twierdzeń uczestniczki postępowania z twierdzeniami wnioskodawcy, który również w toku niniejszego postępowania nie podnosił, iż w trakcie trwania związku małżeńskiego stron rozważał rozliczanie poczynionych przez siebie nakładów,
- niesłusznym uznaniu przez Sąd, iż uczestniczka postępowania składając wyjaśnienia informacyjne nie była skrepowana, ani zestresowana w sytuacji, gdy niniejsze postępowanie poprzedzone postępowaniem o rozwód wywoływało duży stres u mojej Klientki, która nie tylko podchodziła do sprawy w sposób emocjonalny, ale również obawiała się każdego spotkania z wnioskodawcą, którego wcześniejsze naganne zachowania zmusiły ją do ucieczki ze wspólnego miejsca zamieszkania stron, a następnie stały się podstawą do podjęcia takowej decyzji przez syna stron, który również nie był w stanie prawidłowo funkcjonować zamieszkując wspólnie z ojcem,
- niesłusznym uznaniu przez Sąd I instancji, iż wnioskodawca daje prawidłową rękojmię spłaty kredytu hipotecznego, w sytuacji, gdy do chwili obecnej rzeczony kredyt spłacany był również przez uczestniczkę, a nadto wnioskodawca nie wypełnia swojego obowiązku alimentacyjnego względem dziecka stron podnosząc, iż na powyższe nie posiada wystarczających środków finansowych, przerzucając cały ciężar utrzymania dziecka na moją Klientkę, a przeciwko wnioskodawcy prowadzone jest postępowanie egzekucyjne,
- niczym nieuzasadnionym przyjęciu przez Sąd I instancji, iż za przyznaniem wnioskodawcy na wyłączną własność lokalu mieszkalnego nr (...), znajdującego się przy ulicy (...) w Ł. przemawia fakt, iż w rzeczonym lokalu wnioskodawca stworzył dla siebie centrum życiowe oraz fakt, iż nie posiada on innych możliwości oraz warunków mieszkaniowych, całkowicie pomijając przy tym okoliczności, iż przedmiotowy lokal był również centrum życiowym mojej Klientki oraz syna stron, którzy na skutek nagannych zachowań wnioskodawcy zmuszeni byli opuścić wspólne miejsce zamieszkania stron, stwarzając dla siebie centrum życiowe w innych miejscach, pomimo iż dziecko stron nie posiada stałego źródła dochodu, a moja Klientka zarabkuje na poziomie trzykrotnie niższym aniżeli wnioskodawca;

b. art. 328 § 2 k. p. c. poprzez wewnętrzną sprzeczność i niejasność uzasadnienia skarżonego postanowienia polegającą na tym, iż Sąd z jednej strony wskazując, iż wartość nakładów poczynionych przez uczestniczkę postępowania z jej majątku odrębnego na majątek wspólny byłych małżonków wynosi 35.464 zł, zasądzając w dalszej kolejności od wnioskodawcy na jej rzecz kwotę 13.515,50 zł tytułem spłaty wynikającej z podziału majątku dorobkowego stron, przyznając tym samym wnioskodawcy na wyłączną własność wszystkie składniki rzeczzonego majątku;

2. Naruszenie przepisów prawa materialnego w szczególności:

a. art. 45 § 1 k.r.io. w zw. z art. 46 k.r.io. w zw. z art. 1035 k.c. w zw. z art. 211 k.c. w zw. z art. 212 § 1 i § 2 k.c. poprzez niesłuszne i sprzeczne z obowiązującymi przepisami prawa i zasadami współżycia społecznego dokonanie podziału majątku wspólnego stron poprzez przyznanie wszystkich składników majątku dorobkowego określonych w punkcie I rzeczzonego postanowienia na wyłączną własność wnioskodawcy z obowiązkiem spłaty na rzecz uczestniczki postępowania kwoty 13.515,30 zł wynikającej z podziału majątku dorobkowego, która to kwota nie odpowiada wartości nakładów poczynionych przez uczestniczkę z majątku osobistego na majątek wspólny stron wynoszących 35.464 zł, co wynika z treści uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia oraz okoliczności i dowodów, w tym przede wszystkim zeznań świadków podnoszonych w toku niniejszego postępowania;

b. art. 45 § 1 k.r.io. poprzez nieprawidłowe dokonanie rozliczeń wydatków i nakładów poczynionych przez uczestniczkę z majątku osobistego na majątek wspólny stron uznając, iż kwota 13.515,50 zł wyczerpuje poczynione przez nią nakłady, w sytuacji gdy nie odpowiada ona nawet wysokości 2 pierwszych darowizn otrzymanych przez uczestniczkę postępowania od swoich rodziców w dniu 20 lutego 2003 r. oraz w dniu 25 lutego 2003 r., z których środki zostały przeznaczone na dopłatę różnicy wartości zamienianych lokali. Wskazać w tym miejscu należy, iż uczestniczka otrzymała od swoich rodziców również środki na remont lokalu mieszkalnego zajmowanego przez strony niniejszego postępowania w trakcie trwania związku małżeńskiego w kwocie ok. 7.000 zł, środki finansowe na spłatę kredytu hipotecznego w kwocie około 10.000 zł oraz środki na rozliczenie karty kredytowej małżonków w kwocie 5.000 zł;

c. art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2015 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w związku z art. 108 § 1 k.p.c. poprzez nieprawidłowe uznanie, iż strony niniejszego postępowania winny ponieść koszty opinii biegłego sądowego ds. techniki samochodowej i ruchu drogowego dr A. S. po połowie, sytuacji gdy konieczność powołanie dowodu z rzeczony opinii spowodowana była wyłącznie działaniami wnioskodawcy, który podawał zaniżoną wartość samochodu osobowego marki R. (...) nr rej. (...), wobec czego to na wnioskodawcy winien wyłącznie spoczywać obowiązek zwrotu rzeczonych kosztów w całości.

W związku z podniesionymi zarzutami uczestniczka postępowania wniosła o zmianę zaskarżonego postanowienia i dokonanie podziału majątku wspólnego byłych małżonków J. P. i M. P. oraz zniesienie współwłasności składników majątku wspólnego w ten sposób, że wszystkie składniki majątku dorobkowego, określone w punkcie I. ppkt. 1 – 14 postanowienia, przyznane zostaną na wyłączną własność M. P., a pozostałe składniki wskazane w pkt. I postanowienia – na własność J. P. oraz ustalenie, iż J. P. dokonał nakładów z majątku odrębnego na majątek wspólny w postaci pokrycia części ceny nabycia składnika majątkowego opisanego w punkcie I. 1 postanowienia, tj. kwoty 40.000 zł, pochodzącego z zamiany stanowiącego składnik majątku odrębnego J. P. prawa własności odrębnego lokalu mieszkalnego nr (...), położonego w Ł. przy ul. (...), a M. P. dokonała nakładu z majątku odrębnego na majątek wspólny w postaci pokrycia części ceny nabycia składnika majątkowego opisanego w punkcie I. 1 oraz pokrycia kosztów notarialnych zakupu mieszkania tj. kwoty 16.000 zł, oraz kwoty 21.200 zł: 6.200 zł, 10.000 zł, 5.000 zł pochodzących z darowizn uzyskanych od swoich rodziców, więc łącznie 37.200 zł i dokonanie rozliczenia spłat i dopłat pomiędzy małżonkami z uwzględnieniem powyżej wskazanych darowizn wg. siły nabywczej pieniądza, uwzględniającej różnice wartości rzeczonych kwot – aktualną wartość (wg ceny mieszkania, które zajmowały strony) i kwoty z dat dokonywania darowizn. Ponadto uczestniczka wniosła o zasądzenie od wnioskodawcy na rzecz uczestniczki postępowania kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych za I i II instancję.

Wnioskodawca, w odpowiedzi na wniesioną przez uczestniczkę apelację, wniósł o jej oddalenie oraz zasądzenie na swoją rzecz kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja podlegała oddaleniu, jako bezzasadna.

Zdaniem Sądu Okręgowego, postanowienie Sądu Rejonowego odpowiada prawu i jako takie musi się ostać. Podniesione przez apelującą liczne zarzuty błędnej oceny materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, tj. naruszenia art. 233 k.p.c. nie zasługują na uwzględnienie. Sąd Okręgowy podziela w pełni ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd I instancji i przyjmuje je, jako własne.

Jak wielokrotnie wyjaśniano w orzecznictwie Sądu Najwyższego, zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. może być uznany za zasadny jedynie w wypadku wykazania, że ocena materiału dowodowego jest rażąco wadliwa, czy w sposób oczywisty błędna, dokonana z przekroczeniem granic swobodnego przekonania sędziowskiego, wyznaczonych w tym przepisie. Sąd drugiej instancji ocenia bowiem legalność oceny dokonanej przez Sąd I instancji, czyli bada czy zostały zachowane kryteria określone w art. 233 § 1 k.p.c. Należy zatem mieć na uwadze, że – co do zasady – Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału, dokonując wyboru określonych środków dowodowych. Jeżeli z danego materiału dowodowego

sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona tylko wtedy, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub, gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo - skutkowych (por. przykładowo postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2001 r., I CKN 1072/99, Prok. i Pr. 2001 r., Nr 5, poz. 33, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 maja 2000 r., I CKN 1114/99, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2000r., I CKN 1169/99, OSNC 2000 r., nr 7-8, poz. 139).

Jak wskazał Sąd Najwyższy w licznych orzeczeniach (np. wyrok z dnia 16 grudnia 2005 r., sygn. akt III CK 314/05, wyrok z dnia 21 października 2005r., sygn. akt III CK 73/05, wyrok z dnia 13 października 2004 r. sygn. akt III CK 245/04, LEX nr 174185), skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd przepisu art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem może być jedynie przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie o innej, niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie, niż ocena sądu. Dla skuteczności zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie wystarcza stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest tu wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie sądu w tym zakresie. W szczególności skarżący powinien wskazać, jakie kryteria oceny naruszył sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 19 czerwca 2008r., I ACa 180/08, LEX nr 468598).

Takiego działania skarżącej zabrakło w rozpoznawanej sprawie, bowiem uczestniczka niezasadnie podniosła zarzuty dotyczące błędów w ustaleniach faktycznych, które w głównej mierze koncentrowały się wokół dokonanej przez Sąd Rejonowy oceny, że darowizny środków pieniężnych przekazanych przez rodziców uczestniczki były przeznaczone na rzecz obojga małżonków, tym samym nie zostały one rozliczone, jako nakłady uczestniczki czynione z jej majątku odrębnego na majątek wspólny małżonków. W niniejszej sprawie Sąd Okręgowy opierając się na całokształcie materiału dowodowego zgromadzonego w aktach, uznał, że Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy ustalił stan faktyczny i ocenił zgromadzony w sprawie materiał dowodowy. W szczególności należy wskazać, że brak jest podstaw do podzielenia argumentacji jakoby rzeczywistym beneficjentem czynionych przez rodziców uczestniczki darowizn środków pieniężnych była wyłącznie M. P.. W ocenie Sądu Odwoławczego nie ulega żadnej wątpliwości, że środki pieniężne rodzice uczestniczki przekazywali na rzecz stron postępowania wspólnie. Jest to też zgodne z zasadami doświadczenia życiowego, bowiem o ile rodzice młodych małżonków udzielają im pomocy, także finansowej, to czynią to na rzecz małżonków, a nie jednego z nich. Brak w niniejszej sprawie podstaw do domniemywania, by ze względu na jakiegokolwiek okoliczności szczególne rodzice uczestnika od nakreślonej zasady mieliby odstąpić. Powyższe potwierdzają również słowa samej uczestniczki, jej matki, jak również cele, na które owe darowizny były przeznaczone, jak np. remont mieszkania, które służyło zaspokajaniu wspólnych potrzeb bytowych rodziny, którą tworzyli, czy na bieżące utrzymanie lub życie, kiedy to wnioskodawca gorzej zarabiał lub w ogóle pozostawał bez pracy.

Zgodnie z podstawową w procesie cywilnym zasadą kontradyktoryjności, stosownie do treści art. 3 k.p.c. i art. 232 k.p.c., to strony są zobowiązane do wskazywania dowodów dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne, stając się dysponentem postępowania dowodowego, zaś Sąd jest zwolniony od odpowiedzialności za jego wynik (zob. m.in. orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 7 marca 1997 r., II CKN 70/96, OSNC 1997, Nr 8, poz. 113, z dnia 16 grudnia 1997 r., II UKN 406/97, OSNAPUS 1998, Nr 21, poz. 6 oraz z dnia 7 października 1998 r., II UKN 244/98, OSNAPUS 1999, Nr 20, poz. 662). Strona, na której spoczywa ciężar dowodu, ponosi ryzyko ujemnych skutków braku udowodnienia słuszności podnoszonych zarzutów. Aby konkretna wypłata środków pieniężnych mogła być uznana, jako darowizna na rzecz jednego z małżonków, małżonek ten powinien wykazać, że darczyńca tak postanowił (art. 33 pkt 2 k.r.i.o.). Uczestniczka dowodu na powyższą okoliczność nie przedstawiła i wbrew argumentacji zawartej w apelacji, takiego dowodu nie stanowią, ani jej zeznania, ani zeznania jej matki J. S., która stwierdziła, że przekazała

córcie pieniądze na spłatę raty kredytu, który małżonkowie zaciągnęli na zaspokojenie potrzeb ich rodziny. Znamienne również jest to, że uczestniczka zmieniła treść składanych zeznań, względem informacyjnych wyjaśnień, gdy najpierw twierdziła, że jej rodzice przekazywali im środki na życie i utrzymanie, a następnie zeznała, mając na celu uzyskanie korzystnego dla siebie rozstrzygnięcia poprzez rozliczenia otrzymywanych środków, jako nakładów na majątek wspólny, że owe pieniądze były przeznaczone wyłącznie dla niej. Wprawdzie trafnie zauważył, Sąd Rejonowy, że informacyjne wyjaśnienia nie są środkiem dowodowym, to ugruntowany jest pogląd w orzecznictwie, że mogą one zostać wykorzystane dla oceny wiarygodności zeznań składanych przez strony w ramach późniejszego przesłuchania, co w przedmiotowej sprawie miało miejsce (por. wyrok SN z dnia 18 czerwca 1999 r., sygn. akt II CKN 396/98, Legalis 362317). Uczestniczka argumentowała wprawdzie, że postępowanie o rozwód wywołało u niej u duży stres i co do zasady oczywistym jest, że sprawa o rozwód lub o podział majątku wspólnego byłych małżonków wywołuje, co do zasady negatywne emocje, to nie zmienia to faktu, że Sąd Odwoławczy nie ma żadnych wątpliwości, że zmiana zeznań uczestniczki nie wynikała, ze stresu, ale z chęci otrzymania przy podziale majątku orzeczenia zgodnego ze swoimi oczekiwaniami.

Analizując w dalszej kolejności kwestię przyznania przez Sąd I instancji składników majątku wspólnego wnioskodawcy, w tym w szczególności mieszkania i znajdujących się w nim ruchomości, z obowiązkiem spłaty uczestniczki. Sąd Okręgowy uznał, że również w tym zakresie zarzuty podniesione w apelacji nie mogą się ostać. Wobec faktu, że nie jest rzeczą Sądu Odwoławczego powielanie wyводу Sądu I instancji, którego argumentację Sąd Okręgowy w pełni podziela, w ramach niniejszego uzasadnienia należy poprzestać na podkreśleniu, że uczestniczka od 4 lat nie mieszka w lokalu przy ul. (...) w Ł., który to wnioskowała, aby został przyznany jej, miejsce wspólnego zamieszkania z synem, pomimo, że syn stron jest dorosły i już teraz z matką nie mieszka. Jednocześnie przyznanie mieszkania uczestniczce wiązałoby się z obowiązkiem spłaty na rzecz wnioskodawcy, zaś uczestniczka pytana na rozprawie apelacyjnej nie potrafiła powiedzieć, skąd i czy byłaby w stanie uzyskać stosowne środki na spłatę byłego małżonka, która co ważne byłaby przeszło trzykrotnie wyższa, aniżeli zasądzona na jej rzecz od wnioskodawcy, albowiem nakład wnioskodawcy na zakup przedmiotowego mieszkania wynosił 72,72% ceny nabycia, podczas gdy uczestniczki 27,28% ceny nabycia. Dodatkowym potwierdzeniem istnienia po stronie uczestniczki problemów ze spłatą wnioskodawcy, jest złożony przez nią w związku z apelacją wniosek o zwolnienie jej od kosztów sądowych w całości, w którym podkreśliła, że z osiągniętych dochodów nie jest w stanie poczynić żadnych oszczędności bez uszczerbku w koniecznym utrzymaniu siebie i syna, a ponadto uczestniczka sama w treści apelacji przyznała, że „zarabia na poziomie trzykrotnie niższym od wnioskodawcy”, zaznaczając sytuacja majątkowa jest ciężka. Zaś wnioskodawca oświadczył, że jest w stanie spłacić uczestniczkę w ciągu kwartału, które to oświadczenie Sąd Odwoławczy przyjął. Kolejnym argumentem przemawiającym za przyznaniem wnioskodawcy mieszkania, w obowiązkiem spłaty uczestniczki jest również stan tego mieszkania, na który to w toku postępowania wielokrotnie się powoływała uczestniczka, podnosząc że z uwagi na tryb życia byłego małżonka, jest ono w fatalnym stanie zarówno technicznym, jak i wizualno – estetycznym. W tej sytuacji przyznanie lokalu na rzecz uczestniczki skutkowałoby koniecznością poniesienia przez nią w szybkim czasie kolejnych wydatków na doprowadzenie go do pożądanego przez nią stanu, zaś od lat przedmiotowy lokal nie jest ani jej, ani syna stron centrum życiowym, bowiem zarówno uczestniczka od dawna wynajmuje inne mieszkanie, jak również syn nie mieszka z żadnym z rodziców.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. należy wskazać, zgodnie bowiem z tym przepisem uzasadnienie wyroku powinno zawierać wskazanie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, a mianowicie: ustalenie faktów, które sąd uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, oraz wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa. Powszechnie w orzecznictwie przyjmuje się, iż zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. może być usprawiedliwiony tylko w wyjątkowych okolicznościach, tj. jedynie wtedy, gdy treść uzasadnienia orzeczenia sądu pierwszej instancji uniemożliwia całkowicie dokonanie oceny toku wyводу, który doprowadził do wydania orzeczenia lub w przypadku zastosowania prawa materialnego do niedostatecznie jasno ustalonego stanu faktycznego (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 10.01.2013 r., III APA 63/12, LEX nr 1254543, wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 24.01.2013 r., I ACa 1075/12, LEX nr 1267341).

Tym samym naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. może stanowić usprawiedliwioną podstawę apelacji, tylko wtedy, gdy uzasadnienie wyroku sądu pierwszej instancji zawiera tak kardynalne braki, że niemożliwe jest dokonanie oceny toku wyводу, który doprowadził do wydania orzeczenia, co uniemożliwia przeprowadzenie kontroli apelacyjnej. Tylko bowiem wówczas stwierdzone wady mogą mieć wpływ na wynik sprawy. Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy ustalił stan faktyczny i ocenił zgromadzony w sprawie materiał dowodowy oraz w sposób wyczerpujący przedstawił motywy swojego rozstrzygnięcia w sporządzonym uzasadnieniu, jak również dokonane wyliczenia, które w pełni Sąd Okręgowy akceptuje, wobec czego nie ma potrzeby ich powielania.

Przechodząc do podniesionych zarzutów naruszenia prawa materialnego należy wskazać, że Sąd Odwoławczy podziela ocenę prawną dokonaną przez Sąd Rejonowy, zarówno co do przyjętej podstawy prawnej oceny jego zasadności, jak i wyników tej oceny. W szczególności Sąd Okręgowy, jak to już zostało omówione w dotychczasowej części uzasadnienia, nie znajduje podstaw do rozliczenia – jako nakładów z majątku odrębnego uczestniczki na majątek wspólny stron – darowizn otrzymanywanych przez uczestniczkę od jej rodziców.

Sąd I instancji również w sposób poprawny wyliczył kwotę spłaty w wysokości 13.515,30 zł, do której zobowiązany jest wnioskodawca na rzecz uczestniczki. Dla przedmiotowego wyliczenia punktem wyjścia była łączna wartość majątku dorobkowego małżonków P. wynosi tj. 145.175 zł, a więc przy ustaleniu równych udziałów na każdego z małżonków powinna przypadać kwota po 72.587,50 zł, jednakże powyższą kwotą udziału przewyższa o 21.948,50 zł wartość nakładu wnioskodawcy na lokal przy ul. (...), który wynosił 94.536 zł. Tym samym powyższa kwota różnicy 21.948,50 zł została odjęta od nakładu poczynionego przez uczestniczkę na lokal w wysokości 35.464 zł, uzyskując w ten sposób wysokość należnej na rzecz uczestniczki spłaty w wysokości 13.515,30 zł. Jednocześnie spłata powyższej kwoty została odroczone na okres 3 miesięcy od dnia uprawomocnienia się orzeczenia.

Sąd I instancji nie naruszył także przepisów art. 45 § 1 k.r.i.o. w zw. z art. 46 k.r.i.o. w zw. z art. 1035 k.c. w zw. z art. 211 k.c. w zw. z art. 212 § 1 i § 2 k.c. poprzez prawidłowe dokonanie podziału majątku wspólnego stron. Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy ustalił wszystkie składniki wchodzące w skład majątku stron o wartości 130.000 zł tytułem mieszkania stron oraz wartości 15.175 zł stanowiące majątek dorobkowy stron, na który składają się wymienione w punktach I.2 – I.17 wyroku Sądu I instancji, które to podlegają podziałowi, jak również obliczył wartości nakładów poczynione przez każdą ze stron niniejszego postępowania na majątek wspólny, wreszcie również w sposób prawidłowy ustalił wartość udziału przypadającego każdemu z małżonków w wysokości 72.587,50 zł.

Odnosząc się w dalszej kolejności do zarzutów naruszenia art. 45 § 1 k.r.i.o. poprzez nierozliczenia, jako nakładów na majątek wspólny darowizn otrzymanych od rodziców uczestniczki. Jak to już zostało szczegółowo omówione w dotychczasowej części uzasadnienia nie sposób uznać, że darowizny przekazywane były przez rodziców uczestniczki do jej majątku odrębnego. Ponadto gdyby nawet uznać inaczej, należy nadmienić, że w myśl art. 45 § 1 zd. 2 k.r.i.o., tylko wówczas środki należące do majątku osobistego jednego małżonka mogą być rozliczone jako jego nakład na majątek wspólny, jeśli środki te przyczyniły się do powstania konkretnego składnika majątku. Nie ma natomiast podstaw do dokonywania przez sąd rozliczeń środków pochodzących z majątku osobistego jednego z małżonków, jeśli środki te zostały przeznaczone na bieżące potrzeby rodziny. Z treści art. 23 i 27 k.r.i.o. wynika wzajemny obowiązek małżonków udzielania sobie pomocy i przyczyniania się do zaspokajania potrzeb rodziny. Konsekwencją nałożenia na małżonków tego obowiązku jest przewidziane w art. 45 § 1 zd. 3 k.r.i.o. wyłączenie co do zasady możliwości wzajemnego żądania przez byłych małżonków przy podziale majątku wspólnego zwrotu wydatków i nakładów zużytych w celu zaspokojenia potrzeb rodziny; od zasady tej wymieniony przepis dopuszcza wyjątek jedynie co do tych wydatków i nakładów, które zwiększyły wartość majątku w chwili ustania wspólności. Uregulowanie zawarte w art. 45 § 1 zd. 3 k.r.i.o. ma zastosowanie zarówno do nakładów z majątku osobistego na majątek wspólny, jak i do nakładów z majątku wspólnego na majątek osobisty. Nakłady na składniki pochodzące z majątku wspólnego, jak np. na mieszkanie, służące zaspokajaniu potrzeb rodziny, którym m.in. może być właśnie remont lub przebudowa, na który to mieli przekazać środki rodzice uczestniczki. Rozliczeniem w świetle art. 45 § 1 k.r.i.o. objęte są nakłady, jako zużyte w celu zaspokojenia potrzeb rodziny – tylko w takim zakresie, w jakim ich skutkiem był wzrost wartości tej nieruchomości w chwili ustania wspólności. Natomiast w przedmiotowej sprawie okolicznościami bezspornymi było to, że na dzień ustania wspólności

majątkowej, mieszkanie stron, na skutek stylu życia wnioskodawcy jest w fatalnym stanie, zarówno technicznym, jak i estetycznym.

W ocenie Sądu Odwoławczego nie ulega żadnej wątpliwości, że darowizny środków pieniężnych przekazywane przez rodziców uczestniczki służyły zaspokojeniu potrzeb jej rodziny i nie można mówić, że za ich sprawą powstał dodatkowy składnik majątku stron, poza darowizną w kwocie 15.000 zł, który był nakładem uczestniczki na zakup wspólnego mieszkania. Natomiast również Sąd Najwyższy przypomniał, że co do zasady można żądać zwrotu wydatków i nakładów, które jeden z małżonków poczynił ze swojego majątku osobistego na majątek wspólny, jednakże nie można żądać zwrotu wydatków i nakładów zużytych w celu zaspokojenia potrzeb rodziny, chyba że zwiększyły wartość majątku w chwili ustania wspólności (postanowienie Sądu Najwyższego z 28.06.2017 r., IV CNP 62/16 , LEX nr 2348537).

Niesłuszny jest w końcu zarzut naruszenia art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2015 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w związku z art. 108 § 1 k.p.c. poprzez obciążenie uczestniczki kosztami opinii biegłego sądowego po połowie. W okolicznościach sprawy nie zaszły podstawy do włożenia wskazanych kosztów postępowania wyłącznie na wnioskodawcę, wobec sprzeczności interesów stron. Zasadą jest, że w postępowaniu nieprocesowym każdy uczestnik ponosi koszty związane ze swoim udziałem w sprawie (art. 520 § 1 k.p.c.). Wyjątki od niej przewidziane są w art. 520 § 2 k.p.c. – zgodnie z którym, jeżeli uczestnicy są w różnym stopniu zainteresowani w wyniku postępowania lub interesy ich są sprzeczne, sąd może stosunkowo rozdzielić obowiązek zwrotu kosztów lub włożyć go na jednego z uczestników w całości oraz w art. 520 § 3 k.p.c. - w myśl, którego jeżeli interesy uczestników są sprzeczne, sąd może włożyć na uczestnika, którego wnioski zostały oddalone lub odrzucone, obowiązek zwrotu kosztów postępowania poniesionych przez innego uczestnika, przy czym przepis powyższy stosuje się odpowiednio, jeżeli uczestnik postępował niesumiennie lub oczywiście niewłaściwie. W tzw. sprawach działowych, do jakich należą sprawy o podział majątku wspólnego, nie zachodzi sprzeczność interesów, niezależnie od tego, jaki dana strona zgłasza wniosek co do sposobu podziału i jakie stanowisko zajmuje w sprawie. W takich postępowaniach strony są również w równym stopniu zainteresowane wynikiem postępowania, a ich interesy w zasadzie są wspólne, gdyż polegają na wyjściu ze stanu wspólności (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 19 listopada 2011 r., III CZ 46/10, OSNC 2011, nr 7-8, poz. 88, z dnia 19 listopada 2011 r., III CZ 47/11, niepubl., z dnia 16 września 2011 r., IV CZ 40/11, niepubl. i in.). W przedmiotowej sprawie wbrew argumentacji pozwanej wycena samochodu dokonana przez biegłego była istotna z punktu widzenia obu stron, albowiem ustalenia jego prawidłowej wartości przyczyniło się do ustalenia wartości całego wspólnego majątku stron, a tym samym do obliczenia sumy spłaty należnej uczestniczce.

Reasumując należy stwierdzić, że orzeczenie Sądu Rejonowego jest prawidłowe i jako takie musi się ostać.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., oddalił apelację jako bezzasadną.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 520 § 1 k.p.c. ustalając, że każdy z uczestników ponosi koszty postępowania apelacyjnego związane ze swoim udziałem w sprawie.